

Dos acords per culminar un procés

«La moció de confiança del setembre ens dóna tres mesos per fer allò que hagués calgut fer fa un any: posar-nos les piles, parlar clar, i consensuar»

L'evolució de la història mai no ha estat lineal, sinó dialèctica. Els grans canvis polítics i socials mai són una bassa d'oli ni un corrent continu: són fruit de grans contradiccions i es desenvolupen en funció de l'acció i reacció dels actors i interessos confrontats.

Després d'uns anys en què la consciència i la mobilització independentista han augmentat exponencialment i han fet possible albirar la construcció d'una República Catalana en una part del nostre país, a ningú se li escapa l'atzucac pel qual passa actualment el procés d'independència.

Certament, les institucions del règim que es pretén superar són un terreny molt més difícil per a l'acció política transformadora que no pas el carrer, allà on el moviment popular independentista juga com a casa.

Un terreny tan difícil com inevitable, perquè ara per ara, i tenint clar que el poble mobilitzat ha estat, és i seguirà essent el protagonista principal de la independència, és una obvietat que la culminació del procés dependrà en bona part de l'acció política, parlamentària i de govern dels nostres representants electes.

La gestió dels resultats del 27S ha posat al descobert les mancances i limitacions d'un sistema de partits, una classe política i fins i tot una radicalitat alternativa pensats i bastits per a la gestió i/o crítica de l'autonomisme més que no pas per a la Ruptura amb el règim i la construcció d'un nou estat.

El conjunt de forces polítiques independentistes han estat incapaces de negociar i arribar a acords sobre els fets i les accions determinants per a la resolució satisfactòria del procés, i hem assistit sovint més a monòlegs autocomplaents i justificacions de decisions ja preses, que no a una voluntat sincera de debatre i acordar un full de ruta independentista.

Prova d'això han estat les dilacions, improvisacions i contradiccions viscudes des de la preparació i gestió del 9-N de 2014, fins a la incapacitat de pactar un govern, una acció de govern i un pressupost que donés sortida a la voluntat popular expressada el setembre passat i que donés resposta a les necessitats i reivindicacions de polítiques de justícia social.

El lideratge de la dreta catalana s'ha demostrat incapaç de donar sortida a la situació. Ans el contrari: les polítiques perpetrades pels governs de CiU contra les classes populars del nostre país, a més de dur pobresa i patiment, no han fet sinó desdibuixar el potencial transformador en termes de justícia social del projecte independentista.

No va enlloc predicar la construcció d'un estat mentre es desballesta el ja magre estat del benestar, o dit d'una altra manera: no s'avança cap a la independència tancant i privatitzant escoles i hospitals. Sortir de l'atzucac requereix, doncs, de dos grans acords.

D'una banda, l'acord entre els diferents agents de l'independentisme popular i totes les forces polítiques compromeses amb la ruptura i la construcció d'un nou estat d'una estratègia comuna basada en la unilateralitat, que contempli la inevitable confrontació amb l'Estat, la resposta als embats repressius, la recerca del màxim de suports internacionals, la mobilització social, i formes i fonts pròpies de representativitat i sobirania.

La moció de confiança del setembre ens dóna tres mesos per fer allò que hagués calgut fer fa un any: posar-nos les piles, parlar clar, i consensuar entre totes i tots l'acció política i mobilitzadora que ens durà a la independència.

D'altra banda, és del tot necessari un rearmament de les esquerres que garanteixi tant el contingut social del projecte independentista, com la no-subordinació d'aquest a falses expectatives de reforma de l'Estat; i, per tant, la fi de les dilacions i el peix al cove.

Cal un gran acord de les forces populars, tant socials com polítiques, per construir una República Catalana que doni sortida als anhels de justícia i llibertat del nostre poble, expressats al carrer en forma de mobilitzacions i a les urnes en forma de puixança de les esquerres.

L'experiència iniciada fa dos anys al voltant del projecte ?Esquerres per la Independència? ens mostra que és possible un acord que aglutini persones i organitzacions que actualment es mouen en l'ampli ventall que va des de la CUP fins a ERC, passant per importants sectors d'EUiA i una part del món dels Comuns.

No estem parlant de llistes electorals. Es tracta de fer valer a les institucions, en les polítiques socials i les relacions laborals, en les mobilitzacions al carrer i en la presència als mitjans l'existència d'una majoria transformadora i el compromís amb una República Catalana independent, radicalment democràtica i socialment justa